

CAP DE L'ESTAT

13471 *LLEI 19/2003, de 4 de juliol, sobre règim jurídic dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior i sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals. («BOE» 160, de 5-7-2003.)*

JUAN CARLOS I
REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

La Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre règim jurídic de control de canvis, s'ha caracteritzat, després de més de 20 anys de vigència, per la seva singularitat, ja que, en paraules del Consell d'Estat, la seva execució es va encomanar al Govern i el seu desplegament es va consumir en el terreny reglamentari.

Efectivament, la nostra Llei de control de canvis ni prohibia ni restringia ni imposava cap mena d'exigència ni de requisit administratiu. Tan sols es limitava a facultar, amb caràcter general, el Govern perquè establís, segons les exigències imposades per la conjuntura econòmica en cada moment, les normes de restricció o control que considerava més oportunes.

En definitiva, s'ha tractat d'una norma amb rang de llei, que ha permès tant una absoluta restricció com una absoluta llibertat.

Tanmateix, aquest ampli ventall de possibles mesures que serveix ja sigui per a situacions de llibertat, ja sigui per a situacions de prohibició, s'ha de limitar definitivament per proclamar, amb caràcter general, la llibertat de moviments de capitals.

Fou el Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea el que va proclamar aquesta llibertat, que aconseguia així una equiparació amb les restants llibertats comunitàries bàsiques. Fins i tot es va més enllà, quan l'article 56 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea no només prohibeix les restriccions als moviments de capitals i als pagaments entre estats membres, sinó també entre aquests i països tercers.

Alhora, a l'article 58.1.b), el mateix Tractat reconeix el dret dels estats membres a establir procediments de declaració de moviments de capitals a efectes d'informació administrativa o estadística, o prendre mesures justificades per raons d'ordre públic o de seguretat pública.

Aquesta Llei tracta, per tant, de garantir la completa adequació del nostre ordenament jurídic al dret comunitari.

II

Tenint en compte que l'objectiu principal és incorporar plenament al nostre ordenament intern les previsions del Tractat Constitutiu, no és menys cert que la Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre règim jurídic de control de canvis, presentava importantíssimes disfuncions que no concorden gens amb la nova etapa de liberalització.

Es plantejaven importants contradiccions i llacunes de regulació, a més de problemes relacionats amb el

llenguatge mateix i la imatge de la Llei 40/1979 i altres assumptes menors com eren, entre altres, les referències a l'adquisició, la tinença i la cessió de divises o pessetes per residents o no residents, o els conceptes de patrimoni exterior i interior, que estaven pensats per a un sistema de convertibilitat i transferibilitat limitades.

Entre aquestes importants contradiccions cal ressaltar la figura del delictes monetari. En suprimir-se el 1996 l'únic cas subsistent de delictes monetari consistent en l'exportació de moneda metàl·lica, bitllets de banc i xecs bancaris al portador, en pessetes o en divises, per un import superior a cinc milions de pessetes o el seu contravalor, sense haver obtingut autorització prèvia, la reforma operada en la Llei 40/1979, de 10 de desembre, per la Llei orgànica 10/1983, de 16 d'agost, ha quedat completament buida de contingut.

De la mateixa manera, el sistema sancionador que preveu la Llei 40/1979 ha manifestat falta de coherència i ajust amb l'actual situació de llibertat de moviments de capitals.

Aquesta situació es va esmenar mitjançant la Llei 41/1999, de 12 de novembre, sobre sistemes de pagaments i de liquidació de valors, la disposició addicional quarta de la qual va abordar la tipificació d'infraccions molt greus i va eliminar el concepte residual d'infracció lleu. Tanmateix, aquesta modificació s'ha de considerar molt parcial i efectuada amb caràcter urgent per abordar el cas específic dels embargaments financers imposats per la Unió Europea i les Nacions Unides.

Per tant és necessari establir un nou quadre sancionador en el qual s'inclogui una tipificació expressa de les diferents accions i omissions infractores i una conccreació més gran de les sancions aplicables en cada cas.

En definitiva, totes les circumstàncies descrites suposen la necessitat de procedir a una actualització de la Llei 40/1979.

III

Aquesta Llei s'estructura en dos capítols perfectament diferenciats.

El capítol I conté, al llarg de set articles, el règim general dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior.

L'article 1 declara, en concordança amb el Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, el principi de llibertat dels moviments de capitals, i recull des d'un punt de vista objectiu el que s'ha d'entendre per transaccions econòmiques amb l'exterior.

Des d'una òptica subjectiva, el criteri fonamental en matèria de moviments de capitals és el de la residència. Per això l'article 2 defineix els conceptes de resident i no resident a Espanya.

S'ha produït un acostament al concepte de residència que conté la normativa fiscal, que busca amb això una millor identificabilitat i prova de la condició de resident a Espanya.

L'article 3 possibilita el coneixement dels moviments de capitals i transaccions econòmiques amb l'exterior a través d'un mecanisme de declaració i, a efectes d'informació administrativa i estadística de les operacions, s'identifiquen els subjectes obligats a declarar i els destinataris d'aquesta informació.

Amb això es fa ús de la facultat que l'article 58.1.b) del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea reconeix als estats membres quant a la possibilitat d'establir procediments de declaració.

Els articles 4 i 5 recullen les clàusules de salvaguarda i les mesures excepcionals que conté el títol III, capítol IV, del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, de manera que s'estableix un mecanisme àgil, mitjançant un acord del Consell de Ministres, que permeti aplicar

mesures adoptades no només per la Comunitat Europea, sinó per altres organismes internacionals dels quals Espanya sigui membre.

L'article 6 possibilita la realització d'actes i negocis afectats per clàusules de salvaguarda o mesures excepcionals a través de l'autorització administrativa corresponent.

L'article 7 recull una facultat de control que atorga l'article 58.1.b) del Tractat als estats membres i que s'ha traduït en la possibilitat, en circumstàncies taxades, de suspendre el règim de liberalització.

Els articles 8 al 12 constitueixen el capítol II, que estableix el règim sancionador en matèria de moviments de capitals, d'acord amb els principis de legalitat, tipicitat i proporcionalitat i respectant la garantia de procediment.

A les disposicions addicionals es modifica la Llei 19/1993, de 28 de desembre, sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals, en el sentit de millorar els instruments de control sobre l'efectiu i altres mitjans de pagament, pel risc que suposen des del punt de vista de la prevenció del blanqueig de capitals i el finançament del terrorisme. També es modifica la Llei 230/1963, de 28 de desembre, general tributària, amb vista a incrementar l'efectivitat en el desenvolupament d'investigacions sobre blanqueig de capitals.

CAPÍTOL I

Règim general dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior

Article 1. *Principi de llibertat dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior.*

1. Aquesta Llei té per objecte establir el règim jurídic dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior, així com establir determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals.

2. Són lliures qualssevol actes, negocis, transaccions i operacions entre residents i no residents que suposin cobraments i pagaments exteriors o del compliment dels quals aquests puguin derivar, així com les transferències de l'exterior o a l'exterior i les variacions en comptes o posicions financeres deutores o creditors davant l'exterior, sense més limitacions que les que disposen aquesta Llei i la legislació sectorial específica.

Article 2. *Definicions de residència i no residència.*

1. Als efectes del que disposa l'article anterior, es consideren:

A) «Residents»:

a) Les persones físiques que resideixin habitualment a Espanya, llevat el que disposa el paràgraf b) corresponent a l'epígraf de «No residents».

b) Els diplomàtics espanyols acreditats a l'estranger i el personal espanyol que presti serveis en ambaixades i consolats espanyols o en organitzacions internacionals a l'estranger.

c) Les persones jurídiques amb domicili social a Espanya.

d) Les sucursals i els establiments permanents en territori espanyol de persones físiques o jurídiques residents a l'estranger.

e) D'altres que es determinin reglamentàriament en casos anàlegs.

B) «No residents»:

a) Les persones físiques que tinguin la seva residència habitual en territori estranger, llevat del que dis-

posa el paràgraf b) corresponent a l'epígraf de «Residents».

b) Els diplomàtics estrangers acreditats davant el Govern espanyol i el personal estranger que presti serveis en ambaixades i consolats estrangers o en organitzacions internacionals a Espanya.

c) Les persones jurídiques amb domicili social a l'estranger.

d) Les sucursals i els establiments permanents a l'estranger de persones físiques o jurídiques residents a Espanya.

e) D'altres que es determinin reglamentàriament en casos anàlegs.

2. Per residència habitual s'entén el que estableix la normativa fiscal amb les adaptacions que reglamentàriament es determinin.

3. La condició de resident o no resident, als efectes d'aquesta Llei, s'acredita en la forma que s'estableixi reglamentàriament.

Article 3. *Obligacions d'informació.*

1. Els actes, els negocis, les transaccions i les operacions a què es refereix l'apartat 2 de l'article 1 els han de declarar els subjectes obligats esmentats a l'apartat següent en la forma i els terminis que es determinin reglamentàriament, als efectes d'informació administrativa i estadística de les operacions.

2. Les persones físiques o jurídiques residents o no residents a Espanya que duguin a terme les operacions assenyalades a l'apartat 2 de l'article 1 resten obligades a facilitar al Ministeri d'Economia i al Banc d'Espanya, en la forma i els terminis que s'estableixin, les dades que se'ls requereixin, als efectes del que disposa l'apartat anterior.

A més, les entitats de crèdit, les empreses de serveis d'inversió i altres intermediaris financers, que intervinguin en la realització de les operacions esmentades per compte dels seus clients, estan obligats a remetre al Ministeri d'Economia i al Banc d'Espanya la informació corresponent a les transaccions dels seus clients, en la forma i els terminis que s'estableixin.

Article 4. *Clàusules de salvaguarda.*

1. S'entén prohibida o limitada, en els termes que assenyalin les normes comunitàries, la realització de determinats moviments de capitals i les seves corresponents operacions de cobrament o pagament, així com les transferències de l'exterior o a l'exterior o les variacions en comptes o posicions financeres deutores o creditors davant l'exterior, respecte de països tercers en relació amb els quals el Consell de la Unió Europea hagi adoptat mesures de salvaguarda, de conformitat amb el que estableix l'article 59 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea.

2. Quan les normes comunitàries esmentades a l'apartat anterior reconeguin poders als estats membres o els imposin l'adopció de mesures indispensables, necessàries per a la correcta aplicació de les normes esmentades, el Govern, mitjançant un acord del Consell de Ministres, ha d'establir les especificacions ulteriors que siguin necessàries, inclòs el procediment d'autorització aplicable, si escau.

3. El Govern, mitjançant un acord del Consell de Ministres, a proposta del ministre d'Economia, pot prohibir o limitar la realització de determinats moviments de capitals i les seves corresponents operacions de cobrament o pagament, així com transferències de l'exterior o a l'exterior o variacions en comptes o posicions

financeres deutores o creditors davant l'exterior, respecte d'un Estat, un territori o centre extraterritorial, o grup d'estats en aplicació de mesures adoptades per organismes internacionals, diferents de la Comunitat Europea, dels quals Espanya sigui membre.

Article 5. *Mesures excepcionals.*

1. S'entén prohibida o limitada, en els termes que assenyalin les normes comunitàries, la realització de determinats moviments de capitals i les seves corresponents operacions de cobrament o pagament, així com les transferències de l'exterior o a l'exterior o les variacions en comptes o posicions financeres deutores o creditors davant l'exterior, respecte a països tercers en relació amb els quals el Consell de la Unió Europea hagi adoptat les mesures que corresponguin, de conformitat amb el que estableix l'article 57.2 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea.

2. S'entenen prohibits o limitats, en els termes que assenyalin les normes comunitàries, els moviments de capitals i pagaments respecte a països tercers en relació amb els quals el Consell de la Unió Europea hagi adoptat les mesures urgents que siguin necessàries, de conformitat amb el que estableix l'article 60.1 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea.

3. Quan, d'acord amb el disposen els apartats anteriors d'aquest article, les normes comunitàries reconeixin poders als estats membres o els imposin l'adopció de mesures indispensables, necessàries per a la correcta aplicació de les normes esmentades, el Govern, mitjançant un acord del Consell de Ministres, ha d'establir les especificacions ulteriors que siguin necessàries, inclòs el procediment d'autorització aplicable, si escau.

4. De conformitat amb el que estableix l'article 60.2 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, el Govern, mitjançant acord del Consell de Ministres, a proposta del ministre d'Economia, mentre no s'hagin adoptat les mesures a què es refereix l'article 60.1 del Tractat esmentat, per raons polítiques greus i per motius d'urgència, pot prendre mesures unilaterals contra un tercer país pel que fa als moviments de capitals i als pagaments.

Article 6. *Autoritzacions sobre actes, negocis, transaccions o operacions afectats per clàusules de salvaguarda o mesures excepcionals.*

1. Els actes, els negocis, les transaccions i les operacions afectats per les mesures que preveuen els articles 4 i 5 es poden dur a terme, si així es disposa expressament, mitjançant l'obtenció prèvia de la corresponent autorització administrativa i en les condicions que aquesta estableixi. Aquesta autorització l'atorguen els òrgans i mitjançant el procediment que es disposi reglamentàriament.

2. Si transcorregut el termini màxim en què s'ha de dictar i notificar l'autorització no es produeix resolució expressa, s'entén que l'operació no és autoritzada. Conseqüentment, la sol·licitud s'entén desestimada als efectes que preveu la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Article 7. *Suspensió del règim de liberalització.*

El Govern pot acordar la suspensió del règim de liberalització que estableix aquesta Llei quan es tracti d'actes, negocis, transaccions o operacions que, per la seva naturalesa, forma o condicions de realització, afectin o puguin afectar activitats relacionades, encara que només sigui de manera ocasional, amb l'exercici de poder públic, o activitats directament relacionades amb la defensa

nacional, o a activitats que afectin o puguin afectar l'ordre públic, la seguretat pública i la salut pública.

Aquesta suspensió determina la submissió d'ulteriors operacions a l'obtenció d'autorització administrativa, d'acord amb el que assenyalava l'article 6.

CAPÍTOL II

Règim sancionador

Article 8. *Infraccions.*

1. Les infraccions de les disposicions que preveu aquesta Llei es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

2. Constitueixen infraccions molt greus:

a) La realització d'actes, negocis, transaccions o operacions prohibides en virtut de l'adopció de les mesures a què es refereixen els articles 4, 5 i 7.

b) La realització d'actes, negocis, transaccions o operacions sense sol·licitar autorització quan sigui preceptiva conforme als articles 6 i 7, o amb caràcter previ a la seva concessió o amb incompliment de les condicions que estableix l'autorització.

c) La falta de veracitat en les sol·licituds d'autorització presentades davant els organismes competents, sempre que es pugui considerar com a especialment rellevant.

3. Constitueixen infraccions greus:

a) La falta de declaració d'operacions la quantia de les quals superi els 6.000.000 d'euros.

b) La falta de veracitat, l'omissió o la inexactitud en les dades de les declaracions respecte d'operacions la quantia de les quals superi els 6.000.000 d'euros.

c) Els incompliments dels requeriments efectuats, de manera expressa i per escrit, pels organismes competents en el compliment de les seves funcions.

4. Constitueixen infraccions lleus:

a) Les declaracions fetes pels subjectes obligats fora dels terminis reglamentàriament establerts.

b) La falta de declaració d'operacions la quantia de les quals no superi els 6.000.000 d'euros, així com la falta de veracitat, l'omissió o la inexactitud en les dades de les declaracions que no superin la quantia esmentada.

Article 9. *Sancions.*

1. Les infraccions a què es refereix l'article anterior donen lloc a la imposició de les sancions que preveu aquest article.

2. Per la comissió d'infraccions molt greus s'imposen simultàniament les sancions següents:

a) Multa, que pot ascendir fins al tant del contingut econòmic de l'operació, sense que pugui ser inferior a 30.000 euros, i

b) Amonestació pública o privada.

3. Per la comissió d'infraccions greus s'imposen simultàniament les sancions següents:

a) Multa, que pot ascendir fins a la meitat del contingut econòmic de l'operació, sense que pugui ser inferior a 6.000 euros, i

b) Amonestació pública o privada.

4. Per la comissió d'infraccions lleus s'imposen simultàniament les sancions següents:

a) Multa, que pot ascendir fins a un quart del contingut econòmic de l'operació sense que pugui ser inferior a 3.000 euros, i

b) Amonestació privada.

5. Quan la infracció consisteixi en la presentació fora de termini de les declaracions pels subjectes obligats, sense actuació o requeriment previ de l'Administració, s'imposen les sancions següents:

- a) Si no han transcorregut més de sis mesos, fins a 300 euros, sense que pugui ser inferior a 150 euros.
- b) Si han transcorregut més de sis mesos, fins a 600 euros, sense que pugui ser inferior a 300 euros.

Article 10. *Graduació de sancions.*

Les sancions aplicables a cada cas per la comissió d'infraccions molt greus, greus o lleus es determinen considerant, a més dels criteris que estableix l'article 131.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, les circumstàncies següents:

- a) La naturalesa i l'entitat de la infracció.
- b) El grau de responsabilitat i intencionalitat en els fets que concorrin en l'interessat.
- c) El temps que hagi intervingut entre la comissió de la infracció i l'intent de reparació d'aquesta per iniciativa pròpia de l'interessat.
- d) La capacitat econòmica de l'interessat.
- e) La conducta anterior de l'interessat, en relació amb les normes en matèria de moviments de capitals i pagaments exteriors, prenent en consideració a l'efecte les sancions fermes que li hagin estat imposades durant els últims cinc anys.

Article 11. *Prescripció de les infraccions i de les sancions.*

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de cinc anys; les greus, al cap de tres anys, i les lleus, al cap de l'any.
2. El termini de prescripció es compta des de la data en què la infracció hagi estat comesa.
3. Les sancions que, en virtut de resolució ferma, s'imposin conforme a aquesta Llei prescriuen al cap de cinc anys, les molt greus; de quatre anys, les greus, i de tres anys, les lleus.

Article 12. *Procediment sancionador.*

1. Els òrgans competents de les administracions públiques, així com els dependents de la Comissió de prevenció del blanqueig de capitals i infraccions monetàries han de portar a terme, a petició de l'òrgan instructor o per pròpia iniciativa, les actuacions d'investigació que siguin adequades per a l'esclariment dels fets que puguin ser constitutius de les infraccions tipificades en aquesta Llei.
2. La competència per a la instrucció dels procediments sancionadors resultants de l'aplicació del règim que preveu la Llei i per a la imposició de les sancions corresponents es regeix per les regles següents:
 - a) La competència per a la instrucció d'expedients correspon a la Direcció General del Tresor i Política Financera.
 - b) La imposició de sancions per infraccions molt greus correspon al Consell de Ministres, a proposta del ministre d'Economia.
 - c) La imposició de sancions per infraccions greus correspon al ministre d'Economia.
 - d) La imposició de sancions per infraccions lleus correspon al secretari d'Estat d'Economia.
3. El procediment sancionador de les infraccions que aquesta Llei té en compte és el previst, amb caràcter general, per a l'exercici de la potestat sancionadora de les administracions públiques, amb les adaptacions que s'estableixin reglamentàriament.

Disposició addicional primera. *Modificació de la Llei 19/1993, de 28 de desembre, sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals.*

S'introdueixen les modificacions següents a la Llei 19/1993, de 28 de desembre, sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals:

U. Es fa una nova redacció de l'apartat 1 de l'article 1, amb la forma literal següent:

«1. Aquesta Llei regula les obligacions, les actuacions i els procediments per prevenir i impedir la utilització del sistema financer, així com d'altres sectors d'activitat econòmica, per al blanqueig de capitals procedents de qualsevol tipus de participació delictiva en la comissió d'un delictes castigat amb pena de presó superior a tres anys.»

Dos. Es fa una nova redacció de l'apartat 2 i s'adicionen dos nous apartats 3 i 4 a l'article 2, amb la forma literal següent:

«2. Resten també subjectes a les obligacions que estableix aquesta Llei, amb les especialitats que es puguin establir reglamentàriament, les persones físiques o jurídiques que exerceixin altres activitats professionals o empresarials particularment susceptibles de ser utilitzades per al blanqueig de capitals. Es consideren així:

- a) Els casinos de joc.
- b) Les activitats de promoció immobiliària, agència, comissió o intermediació en la compra-venda d'immobles.
- c) Les persones físiques o jurídiques que actuïn en l'exercici de la seva professió com a auditors, comptables externs o assessors fiscals.
- d) Els notaris, advocats i procuradors també hi queden subjectes quan:

1r Participin en la concepció, la realització o l'assessorament de transaccions per compte de clients relatives a la compravenda de béns immobles o entitats comercials; la gestió de fons, valors o altres actius; l'obertura o la gestió de comptes bancaris, comptes d'estalvis o comptes de valors; l'organització de les aportacions necessàries per a la creació, el funcionament o la gestió d'empreses o la creació, el funcionament o la gestió de fidúcies ("trust"), societats o estructures anàlogues, o

2n Actuïn en nom i per compte de clients, en qualsevol transacció financera o immobiliària.

e) Les altres que, atenent la utilització habitual de bitllets o altres instruments al portador com a mitjà de cobrament, l'alt valor unitari dels objectes o serveis oferts, l'emplaçament dels establiments o altres circumstàncies rellevants, es determinin reglamentàriament.

3. Quan les persones físiques esmentades a l'apartat anterior exerceixin la seva professió en qualitat d'empleats d'una persona jurídica, les obligacions imposades per aquesta Llei han de recaure sobre la dita persona jurídica.

4. Estan subjectes al compliment de les obligacions que indica l'apartat 9 de l'article 3, amb les excepcions que reglamentàriament s'assenyalin, les persones físiques i jurídiques que, actuant per compte propi o de tercer, duguin a terme els moviments de mitjans de pagament següents:

- a) Sortida o entrada en territori nacional de moneda metàl·lica, bitllets de banc i xecs bancaris al portador denominats en moneda nacional o en qualsevol altra moneda o qualsevol mitjà físic, inclo-

sos els electrònics, concebut per ser utilitzat com a mitjà de pagament, per un import superior a 6.000 euros per persona i viatge.

b) Moviments per territori nacional de mitjans de pagament consistents en moneda metàl·lica, bitllets de banc i xecs bancaris al portador, denominats en moneda nacional o en qualsevol altra moneda o qualsevol mitjà físic, inclosos els electrònics, concebut per ser utilitzat com a mitjà de pagament, per import superior a 80.500 euros.

No estan subjectes a les obligacions que assenyalava l'apartat 4 les persones jurídiques que duguin a terme professionalment activitats de transport de fons o mitjans de pagament, així com els subjectes obligats i les activitats que assenyalen l'apartat 2 d'aquest article i les seves normes de desplegament.

S'autoritza el ministre d'Economia per modificar les quanties recollides en els paràgrafs a) i b) d'aquest apartat.»

Tres. Es fa una nova redacció dels apartats 1, 2, 4 i 7 i s'addiciona un nou apartat 9 a l'article 3, amb la forma literal següent:

«1. Exigir, mitjançant la presentació de document acreditatiu, la identificació dels seus clients en el moment d'entaular relacions de negoci, així com de totes les persones que pretenguin efectuar qualssevol operacions, llevat de les que quedin exceptuades reglamentàriament. Els requisits per identificar els clients que no hagin estat físicament presents en el moment de l'establiment de la relació de negocis o de l'execució d'operacions s'han de determinar reglamentàriament.

Els subjectes obligats han de recollir informació dels seus clients a fi de conèixer la naturalesa de la seva activitat professional o empresarial. Així mateix, han d'adoptar mesures dirigides a comprovar raonablement la veracitat de la informació esmentada.

Quan hi hagi indicis o certesa que els clients no actuen per compte propi, els subjectes obligats han de recollir la informació necessària a fi de conèixer la identitat de les persones per compte de les quals actuen.

Els subjectes obligats no estan sotmesos a les obligacions d'identificació que estableix aquest apartat quan el seu client sigui una institució financera domiciliada en l'àmbit de la Unió Europea o en els estats tercers que, per establir requisits equivalents als de la legislació espanyola, determini la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries.

2. Examinar amb especial atenció qualsevol operació, amb independència de la seva quantia, que, per la seva naturalesa, pugui estar particularment vinculada al blanqueig de capitals procedents de les activitats que assenyalava l'article 1. En particular, els subjectes obligats han d'examinar amb especial atenció qualsevol operació complexa, inusual o que no tingui un propòsit econòmic o lícit aparent, i indicar per escrit els resultats de l'examen.»

«4. Col·laborar amb el Servei Executiu de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries (d'ara endavant, el Servei Executiu), i amb aquesta finalitat:

a) Comunicar-li, per iniciativa pròpia, qualsevol fet o operació respecte del qual hi hagi indicatiu o certesa que està relacionat amb el blanqueig de capitals procedents de les activitats que assenyalava

l'article 1. La comunicació, en principi, l'ha de fer la persona o les persones que els subjectes obligats hagin designat de conformitat amb els procediments a què es refereix l'apartat 7 d'aquest mateix article. Aquesta persona o persones són les que han de comparèixer en tota classe de procediments administratius o judicials en relació amb dades recollides en la comunicació o qualsevol altra informació complementària que s'hi pugui referir.

Reglamentàriament s'han de determinar els casos o les transaccions específiques que hagin de ser objecte de comunicació al Servei Executiu en tot cas.

També s'han de comunicar les operacions que mostrin una falta de correspondència ostensible amb la naturalesa, el volum d'activitat o els antecedents operatius dels clients, sempre que en l'examen especial que preveu l'apartat 2 no s'aprecii justificació econòmica, professional o de negoci per a la realització de les operacions, en relació amb les activitats que assenyalava l'article 1 d'aquesta Llei.

b) Facilitar la informació que el Servei Executiu requereixi en l'exercici de les seves competències.

No estan subjectes a les obligacions que estableix aquest apartat 4 els auditors, els comptables externs, els assessors fiscals, els notaris, els advocats i els procuradors respecte a la informació que rebin d'un dels seus clients o obtinguin sobre ell en determinar la posició jurídica en favor del seu client, o exercir la seva missió de defensar o representar el dit client en procediments administratius o judicials o en relació amb aquests, inclosos l'assessorament sobre la incoació o la forma d'evitar un procés, independentment de si han rebut o obtingut la informació abans, durant o després d'aquests procediments.

Els advocats i els procuradors han de guardar el deure de secret professional de conformitat amb la legislació vigent.»

«7. Establir procediments i òrgans adequats de control intern i de comunicació a fi de prevenir i impedir la realització d'operacions relacionades amb el blanqueig de capitals. En particular, els subjectes obligats han d'establir una política expressa d'admissió de clients.

La idoneïtat dels procediments i òrgans esmentats ha d'estar supervisada pel Servei Executiu, que pot proposar les mesures correctores oportunes. En tot cas, els procediments i òrgans esmentats han de ser objecte d'examen anual per un expert extern.»

«9. Declarar l'origen, la destinació i la tinença dels fons en els casos que assenyalava l'apartat 4 de l'article 2 d'aquesta Llei, en la forma i amb les excepcions que reglamentàriament es determinin.»

Quatre. Es fa la redacció següent de l'apartat 2 de l'article 5:

«2. Sense perjudici del que preveu l'apartat següent, constitueixen infraccions greus l'incompliment de les obligacions que preveuen els apartats 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8 i 9 de l'article 3, inclosa la no adopció de mesures correctores proposades pel Servei Executiu a què al·ludeix l'article 3.7 anterior.»

Cinc. S'introdueix un nou apartat 3 a l'article 8, amb la forma literal següent:

«3. En el cas d'incompliment de l'obligació que assenyalava l'apartat 9 de l'article 3 d'aquesta Llei, es pot imposar la sanció de multa l'import mínim

de la qual ha de ser de 600 euros i l'import màxim de la qual pot pujar fins a la meitat del contingut econòmic dels mitjans de pagament emprats.

En el cas que els mitjans de pagament fossin trobats en un lloc o una situació que mostrés una clara intenció d'ocultar-los o no estigui degudament acreditat l'origen dels fons, la sanció pot arribar al tant del contingut econòmic dels mitjans emprats.»

Sis. Es fa una nova redacció de l'article 12, amb la forma literal següent:

«Article 12. *Procediment sancionador i mesures cautelars.*

1. La incoació i instrucció dels procediments sancionadors que s'escaiguin per la comissió d'infraccions que preveu aquesta Llei correspon a la Secretaria de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, segons disposa l'article 15.

Es competent per imposar les sancions per infraccions molt greus el Consell de Ministres, a proposta del ministre d'Economia. És competent per imposar les sancions per infraccions greus el ministre d'Economia, a proposta de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries.

Quan l'entitat infractora sigui una entitat financera o requereixi autorització administrativa per operar, és preceptiu per a la imposició de la corresponent sanció l'informe de la institució o òrgan administratiu responsable de la seva supervisió.

La competència per instruir els procediments sancionadors per infraccions greus per l'incompliment de les obligacions que preveu l'apartat 9 de l'article 3 correspon a la Secretaria. La competència per resoldre aquests procediments correspon al president del Comitè Permanent de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, amb l'informe previ del Servei Executiu.

2. Pel que fa al procediment sancionador, cal atènyer-se al que preveu la normativa reguladora del procediment esmentat aplicable als subjectes que actuen en els mercats financers, i pel que fa a l'execució i la publicitat de les sancions i altres qüestions relatives al règim sancionador, cal atènyer-se al que preveuen les lleis específiques aplicables als diferents subjectes obligats i, en el seu defecte, al que disposa la Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit.

El procediment sancionador aplicable a l'incompliment de les obligacions que preveu l'apartat 9 de l'article 3 és el que preveuen, amb caràcter general, les administracions públiques per a l'exercici de la potestat sancionadora. El termini per dictar resolució i notificar-la és de sis mesos. Excepcionalment es pot prorrogar fins a 12 mesos mitjançant un acord motivat de la Secretaria, quan concorrin circumstàncies que hi obliguin i s'hagin exhaurit tots els mitjans a disposició possibles.

3. Davant la falta de declaració que assenyalava l'apartat 9 de l'article 3 d'aquesta Llei, les forces i els cossos de seguretat de l'Estat o el Departament de Duanes i Impostos Especials poden intervenir els mitjans de pagament, i donar trasllat immediat de l'acta d'intervenció al Servei Executiu, perquè ho investigui.

Durant la instrucció del procediment sancionador es pot acordar la constitució de garantia suficient per afrontar les responsabilitats que s'escaiguin, amb la devolució, si s'escau, de la resta de la quantitat inicialment intervinguda.»

Set. Es fa una nova redacció de l'apartat 1 de l'article 16, amb la forma literal següent:

«1. Sense perjudici del que estableix la Llei d'enjudiciament criminal, tota autoritat o funcionari, inclosos els d'aranzel, que descobreixi fets que puguin constituir indici o prova de blanqueig de capitals procedents de les activitats que assenyalava l'article 1, ja sigui durant les inspeccions efectuades a les entitats objecte de supervisió, o de qualsevol altra manera, n'ha d'informar al Servei Executiu. L'incompliment d'aquesta obligació té la consideració d'infracció molt greu i se sanciona disciplinàriament, segons el que preveu la legislació específica que els sigui aplicable. L'obligació que assenyalava aquest paràgraf també s'estén a la informació que el Servei Executiu li requereixi en l'exercici de les seves competències.

L'obligació que estableix el paràgraf anterior s'entén sense perjudici del que estableix el paràgraf j) de l'article 113.1 de la Llei general tributària, així com del secret del protocol notarial, que abasta els instruments públics a què es refereix l'article 34 de la Llei de 28 de maig de 1862, així com els relatius al reconeixement de fills no matrimonials.

En qualsevol cas, el Banc d'Espanya, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions, la Direcció General dels Registres i del Notariat, l'Institut de Comptabilitat i Auditoria de Comptes, els col·legis professionals i els òrgans estatals o autonòmics competents, segons correspongui, han d'informar raonadament el Servei Executiu quan en l'exercici de la seva tasca inspectora o supervisora apreciïn possibles infraccions de les obligacions que estableix aquesta Llei.

Els òrgans judicials, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal, n'han de remetre testimoni al Servei Executiu quan durant el procés apreciïn indicis d'incompliment de la normativa de prevenció del blanqueig de capitals.»

Vuit. Queda derogat el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 13.

Nou. Es modifica la disposició addicional segona, que resta redactada com segueix:

«El Protectorat i el Patronat, en exercici de les funcions que li atribueix la Llei 50/2002, de 26 de desembre, de fundacions, i el personal amb responsabilitats en la gestió de les fundacions han de vetllar perquè aquestes no siguin utilitzades per canalitzar fons o recursos a les persones i entitats vinculades a grups o organitzacions terroristes, d'acord amb el que preveu la legislació reguladora de la prevenció i el bloqueig del finançament del terrorisme.

A aquests efectes, totes les fundacions han de conservar durant sis anys registres amb les identitats de totes les persones que rebin fons o recursos de la fundació. Aquests registres han d'estar a disposició del Protectorat, de la Comissió de Vigilància d'Activitats de Finançament del Terrorisme, així com dels òrgans administratius o judicials amb competències en l'àmbit de prevenció o persecució del terrorisme.

Així mateix, el que disposen els paràgrafs anteriors és aplicable a les associacions d'utilitat pública, i en aquests casos el compliment del que estableix aquesta disposició correspon a l'òrgan de govern o assemblea general, als membres de l'òrgan de representació que gestioni els interessos de l'associació i a l'organisme encarregat de veri-

ficar-ne la constitució, en l'exercici de les funcions que li atribueix l'article 34 de la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació.»

Disposició addicional segona. *Modificació de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, general tributària.*

U. S'introdueix un nou paràgraf j) a l'article 113.1 de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, general tributària, amb la forma literal següent:

«Article 113.

1. Les dades, els informes o els antecedents que obté l'Administració tributària en el compliment de les seves funcions tenen caràcter reservat i només poden ser utilitzats per a l'aplicació efectiva dels tributs o els recursos la gestió dels quals tingui encomanada, sense que puguin ser cedits o comunicats a tercers, llevat que la cessió tingui per objecte:

[...]

j) La col·laboració amb el Servei Executiu creat per la Llei 19/1993, de 28 de desembre, sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals, en les activitats que aquest Servei dugui a terme en l'àmbit del que preveu l'article 1 de la Llei esmentada.»

Dos. S'introdueix un nou apartat 5 a l'article 112 de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, general tributària, amb la forma literal següent:

«5. El Servei Executiu de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries ha de facilitar a l'Administració tributària totes les dades amb transcendència tributària que obtingui en l'exercici de les seves funcions, amb caràcter general o mitjançant requeriment individualitzat.»

Disposició addicional tercera. *Modificació de la Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers.*

S'introdueix una nova disposició addicional segona en la Llei 13/1985, amb la forma literal següent:

«Disposició addicional segona.

1. Les participacions preferents a què es refereix l'article setè d'aquesta Llei han de complir els requisits següents:

a) Ser emeses per una entitat de crèdit o per una entitat resident a Espanya o en un territori de la Unió Europea, que no tingui la condició de paradís fiscal, i la totalitat dels drets de vot de les quals corresponguin directament o indirectament a una entitat de crèdit dominant d'un grup o subgrup consolidable d'entitats de crèdit i l'activitat o l'objecte exclusius de les quals sigui l'emissió de participacions preferents.

b) En els casos d'emissions realitzades per una entitat filial, la totalitat dels recursos obtinguts han d'estar dipositats, descomptades les despeses d'emissió i gestió, i de manera permanent en l'entitat de crèdit dominant o en una altra entitat del grup o subgrup consolidable. El dipòsit així constituït l'ha d'aplicar l'entitat dipositària en la compensació de pèrdues, tant en la seva liquidació com en el sanejament general d'aquella o del grup o subgrup consolidable, una vegada exhaurides les reserves i

reduït a zero el capital ordinari. En aquests casos les participacions han de comptar amb la garantia solidària i irrevocable de l'entitat de crèdit dominant o de l'entitat dipositària.

c) Tenir dret a percebre una remuneració predeterminedada de caràcter no acumulatiu. La meritació d'aquesta remuneració ha d'estar condicionada a l'existència de beneficis distribuïbles en l'entitat de crèdit dominant o en el grup o subgrup consolidable.

d) No atorgar drets polítics als seus titulars, excepte en els supòsits excepcionals que estableixin les condicions d'emissió respectives.

e) No atorgar drets de subscripció preferent respecte de futures noves emissions.

f) Tenir caràcter perpetu, encara que se'n pugui acordar l'amortització anticipada a partir del cinquè any des de la seva data de desemborsament, amb l'autorització prèvia del Banc d'Espanya.

g) Cotitzar en mercats secundaris organitzats.

h) En els casos de liquidació o dissolució, o altres que donin lloc a l'aplicació de les prioritats que preveu el Codi de Comerç, de l'entitat de crèdit emissora o de la dominant del grup o subgrup consolidable de les entitats de crèdit, les participacions preferents han de donar dret a obtenir exclusivament el reembossament del seu valor nominal juntament amb la remuneració meritada i no satisfeta i, a efectes de l'ordre de prelació de crèdits, s'han de situar immediatament darrere de tots els creditors, subordinats o no, de l'entitat de crèdit emissora o de la dominant del grup o subgrup consolidable d'entitats de crèdit i davant els accionistes ordinaris i, si s'escau, dels quotaparticipis.

i) En el moment d'efectuar una emissió, l'import nominal en circulació no pot ser superior al 30 per cent dels recursos propis bàsics del grup o subgrup consolidable, inclòs l'import de la pròpia emissió, sense perjudici de les limitacions addicionals que es puguin establir a efectes de solvència. Si el percentatge esmentat s'ultrapassés una vegada efectuada l'emissió, per a la seva autorització l'entitat de crèdit ha de presentar davant el Banc d'Espanya un pla per retornar al compliment d'aquest percentatge. El Banc d'Espanya pot modificar el percentatge indicat.

2. El règim fiscal de les participacions preferents emeses en les condicions que estableix l'apartat anterior és el següent:

a) La remuneració a què es refereix el paràgraf c) de l'apartat anterior té la consideració de despesa deduïble per a l'entitat emissora.

b) Les rendes derivades de les participacions preferents s'han de qualificar com a rendiments obtinguts per la cessió a tercers de capitals propis d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 23 de la Llei 40/1998, de 9 de desembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i altres normes tributàries.

c) Els rendiments generats pel dipòsit a què es refereix el paràgraf b) de l'apartat 1 anterior no estan sotmesos a cap mena de retenció, i és aplicable, si s'escau, l'exempció que estableix el paràgraf e) de l'apartat 1 de l'article 13 de la Llei 41/1998, de 9 de desembre, de l'impost sobre la renda de no residents i normes tributàries.

d) Les rendes derivades de les participacions preferents obtingudes per subjectes passius de l'impost sobre la renda de no residents sense establiment permanent estan exemptes d'aquest impost en els mateixos termes que estableixen els

rendiments derivats del deute públic a l'article 13 de la Llei 41/1998, de 9 de desembre, de l'impost sobre la renda de no residents i normes tributàries.

e) Les operacions derivades de l'emissió de participacions preferents estan exemptes de la modalitat d'operacions societàries de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats.

3. L'entitat de crèdit dominant d'un grup o subgrup consolidable d'entitats de crèdit té l'obligació d'informar l'Administració tributària i les institucions encarregades de la supervisió financera, en la forma en què reglamentàriament s'estableixi, de les activitats realitzades per les filials a què es refereix el paràgraf a) de l'apartat 1 d'aquesta disposició addicional i de la identitat dels titulars dels valors emesos per aquelles.

4. El que disposa aquesta disposició addicional també ha de ser aplicable en els casos en què l'entitat dominant a què es refereix el paràgraf a) de l'apartat 1 sigui una entitat que es regeixi pel dret d'un altre estat.

5. El règim que preveuen els apartats 2 i 3 d'aquesta disposició també és aplicable a les emissions d'instruments de deute realitzats per entitats que compleixin els requisits del paràgraf a) de l'apartat 1 i l'activitat o l'objecte exclusiu de les quals sigui l'emissió de participacions preferents i/o altres instruments financers, sempre que es compleixin els requisits de cotització en mercats organitzats i, si s'escau, de dipòsit permanent i garantia de l'entitat dominant, que s'estableixen en els paràgrafs g) i b) de l'apartat esmentat.

6. El que disposa aquesta disposició addicional també és aplicable a les participacions preferents o a altres instruments de deute emesos per una societat resident a Espanya o en un territori de la Unió Europea, que no tingui la condició de paradís fiscal i la totalitat dels drets de vot de la qual corresponguin, directament o indirectament, a entitats cotitzades que no siguin de crèdit. En aquests casos, per procedir a l'amortització anticipada no és necessària l'autorització que preveu el paràgraf f) de l'apartat 1, i no és aplicable el límit que estableix el paràgraf i) del mateix apartat 1.»

Disposició addicional quarta. Modificació de la Llei 46/2002, de 18 de desembre.

Es modifica la disposició addicional quarta de la Llei 46/2002, de 18 de desembre, de reforma parcial de l'impost sobre la renda de les persones físiques i per la qual es modifiquen les lleis dels impostos sobre societats i sobre la renda de no residents, que queda redactada en els termes següents:

«Disposició addicional quarta.

El Govern ha d'elaborar i aprovar en el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei els textos refosos de l'impost sobre la renda de les persones físiques, de l'impost sobre la renda de no residents i de l'impost sobre societats.»

Disposició addicional cinquena. Modificació de la Llei 51/2002, de 27 de desembre.

S'afegeix una nova disposició addicional tretzena a la Llei 51/2002, de 27 de desembre, de reforma de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les

hisendes locals, que queda redactada en els termes següents:

«Disposició addicional tretzena.

El Govern ha d'elaborar i aprovar en el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.»

Disposició transitòria primera. Vigència temporal de les disposicions normatives de desplegament de la Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre règim jurídic de control de canvis.

Mentre no es publiquin les normes de desplegament d'aquesta Llei i sempre que no s'oposin al que s'hi disposa, es mantenen vigents les disposicions normatives dictades en el desplegament de la Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre règim jurídic de control de canvis. En particular, romanen vigents durant aquest període transitori l'article 10.4 del Reglament d'armes, així com l'article 5 del Reglament d'explosius.

Disposició transitòria segona.

El que estableix l'apartat 2 de la disposició addicional segona de la Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels mitjancers financers, és aplicable, també, als exercicis iniciats i a les emissions de participacions preferents i de deute efectuades abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei per qualsevol entitat, sigui o no resident a Espanya, l'activitat exclusiva de la qual sigui l'emissió de participacions preferents i/o altres instruments financers i la totalitat dels drets de vot de la qual corresponguin directament o indirectament a una entitat de crèdit dominant d'un grup o subgrup consolidable d'entitats de crèdits o a societats cotitzades. Per a les emissions esmentades, les obligacions d'informació que estableix el Reial decret 1285/1991 s'han de complir únicament respecte de les entitats financeres que mitjanciïn l'emissió.

Disposició derogatòria única. Derogació normativa.

A l'entrada en vigor d'aquesta Llei queden derogades la Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre règim jurídic de control de canvis, tret del capítol II, en la redacció que en fa la Llei orgànica 10/1983; la disposició addicional quarta de la Llei 41/1999, de 12 de novembre, sobre sistemes de pagaments i de liquidació de valors, així com les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que disposa aquesta Llei.

Disposició final única. Habilitació i entrada en vigor.

1. El Govern ha de dictar les disposicions de desplegament i execució d'aquesta Llei en el termini de sis mesos a partir de la seva entrada en vigor.

2. Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat». No obstant això, l'obligació de declarar l'origen, la destinació i la tinença de fons que estableix l'apartat tres de la disposició addicional primera d'aquesta Llei només s'aplica a casos que es produeixin posteriorment a l'entrada en vigor de la disposició reglamentària que preveu l'apartat esmentat.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i la facin complir.

Madrid, 4 de juliol de 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

BOLETÍN OFICIAL DEL ESTADO

ANY CCCXLIII • DIVENDRES 1 D'AGOST DE 2003 • SUPLEMENT NÚM. 16 EN LLENGUA CATALANA

FASCICLE SEGON

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

13473 *REIAL DECRET 863/2003, de 4 de juliol, pel qual s'aprova la Norma de qualitat per a l'elaboració, la comercialització i la venda de confitures, gelees, «marmalades» de fruites i crema de castanyes. («BOE» 160, de 5-7-2003.)*

Mitjançant el Reial decret 670/1990, de 25 de maig, va ser aprovada la Norma de qualitat per a confitures, gelees i «marmalades» de fruites, crema de castanyes i melmelada de fruites.

La Directiva 2001/113/CE del Consell, de 20 de desembre de 2001, relativa a les confitures, gelees i «marmalades de fruites», així com a la crema de castanyes edulcorada, destinades a l'alimentació humana, suposa el nou marc normatiu comunitari en aquesta matèria, la incorporació a l'ordenament jurídic intern del qual, així com la substitució de l'esmentat Reial decret 670/1990, de 25 de maig, que queda derogat, excepte pel que fa a la regulació dels productes «melmelada» i «melmelada extra», constitueixen l'objecte d'a

MINISTERIO
DE LA PRESIDENCIA